

Henryk Janocha, Franciszek Lachowicz

Wiesiółka, pow. Wałcz. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 3, 337-338

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WIESIÓŁKA, pow. Wałcz
Stanowisko 3

Muzeum Pomorza Środkowego w Koszalinie, Konserwator Zabytków Archeologicznych i Oddział Polskiego Towarzystwa Archeologicznego w Koszalinie

Badania prowadzili mgr Henryk Janocha i mgr Franciszek Lachowicz. Finansowała PRN w Wałczu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Powierzchniowe i sondażowe badania na grodzisku w Wiesiółce przeprowadzili już w 1884 roku H. Convents i Dewitz, a w 1926 roku Sandt. W 1964 roku badania sondażowe przeprowadziła na nim Katedra Archeologii UAM z Poznania w ramach tzw. akcji weryfikacji wczesnośredniowiecznych osad obronnych Pomorza Środkowego.

Prace prowadzono w ramach badań nad osadnictwem wczesnośredniowiecznym na tzw. międzyplemiennym pograniczu pomorsko-wielkopolskim.

Grodzisko w Wiesiółce należy do typu wyżynnych o kształcie podkowiastym. Usytuowane jest na skraju rozległego wzniesienia o stromych zboczach, szczególnie od strony północnej i zachodniej. Podstawa grodziska wraz z fosą wynosi 52 x 59 m, powierzchnia majdanu 25 x 32 m, wysokość grodziska od poziomu szosy 28,5 m, wysokość wału od dna fosy 3,5 - 4,5 m, a od powierzchni majdanu 2,5 - 4,5 m.

Ogółem w trakcie prac przebadano 16 ówiatek, z których trzema przecięto wał północny, jedną zachodni, jedną wschodni, dwoma fosę południową, a pozostałymi majdan grodziska. Wykopy te przecięły grodzisko wzdłuż linii N-S i W-E.

Badania tak na majdanie, wale jak i w fosie, choć odsłoniły dość wyraźną warstwę kulturową sięgającą przeciętnie do 80 cm, a na wale południowym do przeszło 230 cm, to jednak poza spalenisną, fragmentami polepy nie pozwoliły stwierdzić wyraźniejszych śladów wewnętrznej zabudowy grodu. Jedynie na wale południowym uchwyciono dość niskie resztki drewnianej konstrukcji wałowej posadowionej na płaszczu kamiennym, który umacniał wał ziemny. Z uwagi jednak na prawie doszczętne zniszczenie /spalenie/ trudno bliżej określić konstrukcję w jakiej sbudowany był wał drewniany.

Z sabytków ruchomych zebrano tak na majdanie jak i wale przede wszystkim ceramikę w ogólnej ilości 1075 ułamków, z których zrekonstruowano dwa naczynia w całości. W znacznej ilości zebrane ułamki pochodzą z naczyń ręcznie lepionych górą obtaczanych, ręcznie lepionych bez śladów obtaczania i w mniejszej ilości całkowicie obtaczanych. Z innych sabytków należy wymienić gliniane i kamienne przesłiki, osetki i ułamki przedmiotów żelaznych.

W oparciu o zebrane ułamki naczyń, najogólniej i roboczo, grodzisko w Wiesiółce na stanowisku 3 datować można na koniec VIII - X wiek.

Z uwagi na brak wyraźniejszych śladów wewnętrznej zabudowy oraz stosunkowo małą ilość ruchomych materiałów sabytkowych należy przyjąć, że grodzisko to było wykorzystywane tylko doraźnie.